

Jo no puc arribar on ets tu

Palau Sant Jordi, 14 de juny de 1991. Mai podré oblidar aquesta peculiar data ni aquella melòdica cançó. Al matí havia estat com una vista d'un **divorci** qualsevol i els advocats vàrem poder lligar un acord de mínims que va provocar un atac de tos a la **jutgessa**. En oferir-li respectuosament una **llaminadura**, les nostres mirades varen descobrir un llenguatge desconegut. Va ser el meu afany **rastrejador** a través de les xarxes socials que aquell mateix migdia vaig endevinar que la noia de la toga era la Laia, una **pubilla** manresana que aquella tarda coincidiria amb mi en aquell memorable concert de Sau. Vàrem retrobar-nos. Vàrem ballar i a cau d'orella vaig xiuxiuejar-li "en la terra humida escric, nena estic boig per tu".